Udskriftsdato: 24. december 2025

KEN nr 9668 af 16/01/2009 (Historisk)

Kommunen ikke anset for at være arbejdsgiver for handicapmedhjælper til fysisk handicappet

Ministerium: Beskæftigelsesministeriet

Journalnummer: Beskæftigelsesmin., Arbejdsmarkedets Ankenævn, j.nr. 5400040-08

Kommunen ikke anset for at være arbejdsgiver for handicapmedhjælper til fysisk handicappet

Resumé

Et medlem var ansat som handicaphjælper for en fysisk handicappet mand, der i oktober 2007 opsagde handicaphjælperen.

Efter sin fratræden rettede handicaphjælperen henvendelse til sin a-kasse om, at der ikke var udbetalt dagpengegodtgørelse (g-dage) for 1. og 2. ledighedsdag i forbindelse med arbejdsophøret.

A-kassen anmodede herefter kommunen om at udbetale g-dage til medlemmet.

A-kassen begrundede sit krav mod kommunen med, at det var kommunen, som udbetalte løn til handicaphjælperen. A-kassen anså derfor kommunen for at være arbejdsgiver i forhold til handicaphjælperen.

Kommunen nægtede at betale g-dage med henvisning til, at det ikke var kommunen, men den handicappede, der var arbejdsgiver.

A-kassen anmodede herefter Arbejdsmarkedets Ankenævn om at træffe afgørelsen om, hvorvidt kommunen var forpligtet til at betale dagpengegodtgørelse for 1. og 2. ledighedsdag til medlemmet.

Kommunen oplyste, at kommunens eneste opgave, som led i handicapordningen, var at udbetale løn på den handicappede arbejdsgivers vegne og efter dennes anvisning. Kommunen ydede herudover alene rådgivning og vejledning, hvis der var behov herfor.

Kommunen oplyste endvidere, at det var den handicappede selv, der som arbejdsgiver ansatte og opsagde sine hjælpere. Det var endvidere den handicappede som udarbejdede vagtplaner og fastsatte arbejdsopgaverne.

Arbejdsmarkedets Ankenævn fandt, at kommunen ikke var forpligtet til at betale g-dage, idet nævnet anså den handicappede og ikke kommunen for at være arbejdsgiver. Selvom det var kommunen, der som led i handicaphjælpeordningen på vegne den handicappede udstedte ansættelsesbrev og rent praktisk udbetalte løn, var det dog efter nævnets opfattelse den handicappede selv, som måtte anses for at være den reelle arbejdsgiver i relation til sin hjælper.

Ankenævnet lagde herved vægt på, at det var den handicappede, som var anført som arbejdsgiver i ansættelseskontrakten, og at det var den handicappede, som ansatte og opsagde hjælperen. Det var endvidere den handicappede, der i det daglige anviste og instruerede sin hjælper.

Til arbejdsløshedskassen

Arbejdsløshedskassen har ved brev af 23. april 2008 bedt Arbejdsmarkedets Ankenævn om at træffe afgørelse i sagen om, hvorvidt YY Kommune er forpligtet til at betale dagpengegodtgørelse for 1. og 2. ledighedsdag i forbindelse med arbejdsophøret for medlemmet XX

Sagen blev behandlet på møde den 15. januar 2009.

Nævnet traf følgende

A F G Ø R E L S E

Ankenævnet finder, at kommunen ikke er forpligtet til at betale dagpengegodtgørelse for 1. og 2. ledighedsdag i forbindelse med medlemmets fratræden som handicapmedhjælper den 1. oktober 2008.

B E G R U N D E L S E

Efter § 84 i lov om arbejdsløshedsforsikring mv., samt § 1 i tilhørende bekendtgørelse om dagpengegodtgørelse for 1. 2. ledighedsdag påhviler pligten til at betale godtgørelse arbejdsgiveren.

Ankenævnet finder, at det er den handicappede ZZ og ikke kommunen som skal anses for at være arbejdsgiver i forhold til handicapmedhjælperen.

Uanset at det er kommunen, der som led i handicaphjælperordningen på vegne af den handicappede ZZ har udfærdiget ansættelsesbrev og rent praktisk har udbetalt løn, finder nævnet at det er den handicappede ZZ, som må anses for at være arbejdsgiver.

Ankenævnet har herved lagt vægt på, at det er ZZ, som er anført som arbejdsgiver i ansættelseskontrakten, og at det er ZZ som har ansat og opsagt handicapmedhjælperen XX. Det er endvidere ZZ som i det daglige har anvist og instrueret handicaphjælperen.

Afgørelsen er truffet med hjemmel i § 84 i arbejdsløshedsforsikringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 994 af 8. august 2007 om arbejdsløshedsforsikring m.v. og § 1, i Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringens bekendtgørelse nr. 669 af 11. juli 2000 om dagpengegodtgørelse for 1. og 2. ledighedsdag, som ændret ved Arbejdsdirektoratets bekendtgørelse nr. 491 af 12. juni 2003.

På ankenævnets vegne

Sign

De kan læse om afgørelsens faktiske og retlige grundlag på de følgende sider.

Kopi til:

XX

Kommunen

Arbejdsdirektoratet, kontor Y 4

Sagsforløb

Det fremgår af sagen, at medlemmet XX fra den 1. maj 2007 var ansat på fuld tid/37 timer om ugen som handicapmedhjælper for ZZ der ved brev af den 1. oktober 2007 opsagde XX til fratræden.

Efter sin fratræden rettede XX henvendelse til sin a-kasse om, at der ikke er udbetalt dagpengegodtgørelse (g-dage) for 1. og 2. ledighedsdag ved arbejdsophøret.

A-kassen har ved brev af 2. april 2008 anmodet YY-Kommune om at udbetale g-dage til medlemmet XX.

YY- Kommune har nægtet at betale de omhandlede g-dage med henvisning til, at det ikke er kommunen men den handicappede ZZ, som er arbejdsgiver i relation til handicaphjælperen XX.

Herefter har a-kassen ved brev af 23. april 2008 anmodet Arbejdsmarkedets Ankenævn om at træffe afgørelse om, hvorvidt kommunen er forpligtet til at betale dagpengegodtgørelse for 1. og 2. ledighedsdag til medlemmet.

A-kassen har begrundet sit krav mod kommunen med, at det er kommunen, som har udbetalt løn og kommunen derfor reelt må anses for at være arbejdsgiver.

YY-Kommune har heroverfor oplyst, at kommunens opgave som led i handicapordningen alene har været at udbetale løn til hjælperen efter arbejdsgiverens (ZZ) anvisning, og at det er den handicappede selv, der som arbejdsgiver ansætter og opsiger sine hjælpere. Det er endvidere den handicappede som udarbejder vagtplaner og fastsætter arbejdsopgaverne. Kommunen yder alene rådgivning og vejledning i forbindelse med handicapordningen såfremt den handicappede har behov herfor.

1. Regler

Lov om arbejdsløshedsforsikring mv., jf. lovbekendtgørelse nr. 994 af 8. august 2007

……..

Bidrag fra arbejdsgivere

§ 84. Til et medlem betaler arbejdsgiveren ved afskedigelse, hjemsendelse, ophør af opgave- og tidsbestemt akkord og lignende dagpengegodtgørelse for 1. og 2. ledighedsdag. Dagpengegodtgørelsen udgør pr. dag et beløb svarende til 7,4/37 af det højeste dagpengebeløb for en uge, jf. § 47, stk. 1, afrundet til nærmeste hele kronebeløb. Ved ledighed på 4 timer eller derunder betaler arbejdsgiveren en dagpengegodtgørelse svarende til halvdelen af det i 2. punktum omhandlede beløb. Ved ledighed på over 4 timer betaler arbejdsgiveren fuld dagpengegodtgørelse.

Stk. 2. Arbejdsgiverens forpligtelse indtræder kun, når medlemmet inden for de sidste 4 uger har været beskæftiget hos arbejdsgiveren svarende til fuld overenskomstmæssig arbejdstid i 2 uger.

Stk. 3. Arbejdsgiverens forpligtelse til at udbetale dagpengegodtgørelse bortfalder,

1) hvis det godtgøres, at beskæftigelse påbegyndes den efterfølgende arbejdsdag, eller der modtages sygedagpenge eller afholdes ferie i tilslutning til arbejdsophøret,
2) hvis afskedigelsen væsentligst kan tilregnes medlemmet,
3) hvis arbejdsophøret skyldes strejke eller lockout på virksomheden, eller hvis arbejdsophøret er nødvendiggjort af strejke eller lockout på anden virksomhed, eller
4) hvis medlemmet har været i beskæftigelse, hvortil der ydes offentligt tilskud til lønnen i henhold til lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Stk. 4. Arbejdsgiverens forpligtelse til at udbetale dagpengegodtgørelse til samme person kan højst indtræde 16 gange i løbet af et kalenderår.

Stk. 5. Dagpengegodtgørelsen udbetales snarest muligt, dog senest ved virksomhedens 2. lønudbetaling efter medlemmets arbejdsophør, hjemsendelse m.v., eller efter medlemmets afgivelse af en erklæring på tro og love om kravet i stk. 3, nr. 1. Arbejdsgiveren kan senest 14 dage efter medlemmets afskedigelse, hjemsendelse m.v., anmode medlemmet om at afgive en erklæring efter 1. pkt. Medlemmets ret til dagpengegodtgørelse bortfalder, hvis erklæringen på tro og love ikke er afgivet til arbejdsgiveren senest 14 dage efter arbejdsgiverens anmodning.

Stk. 6. Hvis dagpengegodtgørelsen ikke betales rettidigt, jf. stk. 5, har arbejdsløshedskassen efter anmodning fra medlemmet pligt til at hjælpe med at få beløbet udbetalt hos arbejdsgiveren, hvis kassen finder, at medlemmet utvivlsomt har krav på dagpengegodtgørelsen. Arbejdsløshedskassen sender med henblik herpå en skriftlig begrundet anmodning til arbejdsgiveren om betaling af dagpengegodtgørelse inden 14 dage. Udbetaler arbejdsgiveren ikke dagpengegodtgørelsen inden udløbet af den anførte frist, og finder kassen fortsat, at kravet er berettiget, lægger kassen godtgørelsen ud til medlemmet. § 86 finder tilsvarende anvendelse på udlagt godtgørelse efter 3. pkt.

Stk. 7. Samtidig med udbetaling efter stk. 6, 3. pkt., fremsender arbejdsløshedskassen sagen med en begrundet indstilling til Arbejdsmarkedets Ankenævn, der træffer afgørelse i sagen, jf. stk. 8. Finder ankenævnet, at medlemmet er berettiget til dagpengegodtgørelse, skal arbejdsgiveren indbetale godtgørelsen til Arbejdsdirektoratet inden for en nærmere angivet frist, som fastsættes af ankenævnet.

Stk. 8. Tvivlsspørgsmål om ret til dagpengegodtgørelse kan indbringes for Arbejdsmarkedets Ankenævn. Ankenævnets afgørelse kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed.

Stk. 9. Krav mod arbejdsgiveren om betaling af dagpengegodtgørelse, jf. stk. 7, kan med tillæg af omkostninger inddrives af Finansstyrelsen, hvis kravet ikke betales inden for den fastsatte frist. Finansstyrelsen kan inddrive det skyldige beløb ved udpantning, når kravet er fastslået af Arbejdsmarkedets Ankenævn.

Stk. 10. Direktøren for Arbejdsdirektoratet fastsætter efter forhandling med Beskæftigelsesrådet regler om anvendelse af bestemmelserne i stk. 1-7 og kan herunder fastsætte regler om, at dagpengegodtgørelsen kan bortfalde i særlige tilfælde ud over de i stk. 3 nævnte. Direktøren for Arbejdsdirektoratet fastsætter endvidere regler om betaling af gebyr for Arbejdsmarkedets Ankenævns og Arbejdsdirektoratets behandling af sager efter stk. 7 og 8.

Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringens bekendtgørelse nr. 669 af 11. juli 2000 om dagpengegodtgørelse for 1. og 2. ledighedsdag, som ændret ved Arbejdsdirektoratets bekendtgørelse nr. 491 af 12. juni 2003

§ 1. En arbejdsgiver skal betale et medlem af en a-kasse dagpengegodtgørelse for 1. og 2. ledighedsdag, hvis medlemmet

1) bliver ledigt som følge af afskedigelse, hjemsendelse, ophør af opgave- og tidsbestemt akkord og lignende,
2) har været ansat som lønmodtager, og
3) har indtjent en løn i ansættelsen.

Stk. 2. Ved »G-dage« forstås i denne bekendtgørelse 1. og 2. ledighedsdag. Én »G-dag« er én ledighedsdag.

Stk. 3. En arbejdsgiver skal betale for G-dage, hvis medlemmet inden for de sidste 4 uger i alt har været beskæftiget hos arbejdsgiveren i et omfang, der svarer til fuld overenskomstmæssig arbejdstid i 2 uger. Hvis et medlems arbejdstid ikke kan anses som kontrollabel, beregnes arbejdstiden i ugen efter reglerne herom i bekendtgørelse om supplerende dagpenge.

Stk. 4. Den periode, som beskæftigelsen skal ligge i, jf. stk. 3, forlænges bagud, hvis der i perioden er fravær f.eks. på grund af sygdom, ferie, overenskomstmæssige fridage, søgnehelligdage, konflikt eller deltagelse i kursus som led i ansættelsen.

Stk. 5. En arbejdsgiver skal højst betale for en G-dag 16 gange til det samme medlem i et kalenderår. Heri medregnes betalinger for de gange, hvor arbejdsgiveren kun skal betale for en halv G-dag.

Stk. 6. Betaling for en G-dag er A-indkomst. Der skal ikke beregnes feriegodtgørelse, trækkes arbejdsmarkedsbidrag, ATP eller beløb til Den Særlige Pensionsopsparing af betalingen for en G-dag.

§ 2. Et medlems G-dage er de 2 første ordinære arbejdsdage, efter at medlemmet er fratrådt, hvis medlemmet har været i fuld beskæftigelse på dagen for fratrædelsen. Hvis medlemmet ikke har været i fuld beskæftigelse på denne dag og ikke har haft fuld overenskomstmæssig arbejdstid i kalenderugen, er dagen for fratrædelsen 1. ledighedsdag.